

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Udrag fra Forskeren

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Samlede digte", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 25. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-idm139817918118272/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Da for hans drukne Øie svømme,
Og Længselet med bange Kald
48 Fremlokker fjerne Tid i Drømme;
Naar Aneben bag Stjerners Lys
Hvor Haabets Vinger bange falde,
51 Forraader ham et Paradiis
Hvorhen ham Fædres Siele kalde –
Da knæler han – som Offerrøg
54 Opsiger stille Damp fra Engen –
Ved Røden af en hellig Fæg,
Andægtig rørende ved Strengen;
57 Og ved dens første, svage Lyd
Hans Aand saa bange – salig bæver;
Indtil den nu til Guders Fryd
60 Paa Harmoniers Hav undsvæver.

Forskeren

Jordklodens underfulde Pragt
Ei fængsler Forsk'tens Ørneøie –
3 Han modig vover Solens Magt
I kiække Slutninger at veie;
Opdager Maanens Sympathie
6 Med Oceanets vilde Bølge:
Opiler alt hvad vil undflye,
Og blotter alt hvad sig vil dølge.
9 Han røver som Prometheus hist
Kiæk Zeus-Kronions Flammepile,
Og byder dem forbi sit Bryst
12 Ved sine Fødder døde hvile.
Han svæver op ved Lamberts Haand
Til Orioners Cycloider,
15 Tryk seer dem cirkle ved det Baand,
Som ei af Skiebns Hænder glider.

Han hører under sine Fied
18 Tallose Sphærers Hær sig velte
Om Soles Vesta-Arnested
Og hen i Harmonier smelte,
21 Han skuer med seraphisk Lyst
At alt i stadig Hvirvel iler
Og – støttet til den største Trøst –
24 Tryk paa *Nødvendigheden* hviler.

Der Zweifler
am
Grabe seines Vaters

1 Tiefe Stille hütet diesen Hügel,
Rings um in der Espen bangem Laub'
Horcht der Wind und ehrt des Todten Staub;
Nur die Andacht hebt die Flammenflügel;
Und aus des Vergangnen Dämmerung
Kommt mit Thränen die Erinnerung.

2 Edler, dessen Hülle hier vermodert,
Dessen hohes Haupt mit Sternenlicht,
Herrlicher dein Genius umflicht;
Dem im Mittagslicht die Wahrheit lodert,
Und der Erdball in der Welten Raum,
Ferne schwebt, wie ein verscheuchter Traum! –

3 Horche hin ins düstre Erdenieben,
Wo der Wahrheit stilles Erstlingslicht
Dämmernd durch des Staubs Gewölke bricht,
Zweifel ihren Orient umschweben,
Der Verklärung Morgenroth erbleicht,
Und des Irrthums gift'ger Nebel steigt! –